

ת"פ 19895/05/15 - מדינת ישראל נגד ששון סללת, ישי לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19895-05-15 מדינת ישראל נ' סללת ואח'
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נילי תורג'מן

המאשימה

נגד

1. ששון סללת
ע"י ב"כ עוה"ד אורי קינן וליאל אבישר
2. ישי לוי
ע"י ב"כ עו"ד יעל מסיקה

הנאשמים

הכרעת דין

א. רקע עובדתי כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

(1) רקע כללי:

1. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום התגוררו שני הנאשמים בדירות בבניין ברח' שפ"ר רבינוביץ 1, תל-אביב (להלן - הבניין). הבניין ממוקם בפינת רח' הכרמל, דהיינו בשוק הכרמל.

שני הנאשמים לא שילמו דמי שכירות כלשהם בעבור המגורים בדירות בבניין. לטענת נאשם 1, הוא התגורר בדירה בניין מכוח הרשאה שנתן לו פלוני, מר שמעון הלוי. לטענת נאשם 2, הוא התגורר בדירה בבניין שאינה שייכת לאף אחד, אם כי הוסיף וטען שבשלב מאוחר יותר החזיר את מפתחות הדירה למר יהודה שנהב (להלן - המתלונן).

המתלונן הינו בעל השליטה בחברת אוליר מסחר ותעשיות בע"מ (להלן - החברה), אשר טוענת לזכויות בעלות במרבית הדירות בבניין. מנהל החברה הינו בנו של המתלונן, מר ברק שנהב (להלן - הבן). החברה והבן הגישו תובענה אזרחית נגד מר הלוי, שבה עתרו להורות על סילוק ידו מדירות החברה בבניין (ר' כתב התביעה, נ/2). במסגרת אותה תובענה יוצגו החברה והבן, בזמנו, על ידי עו"ד ארז בן-ישראל (להלן - מר בן-ישראל).

2. סכסוך המקרקעין הנ"ל הינו הרקע לאירועים ולעבירות מושא כתב האישום. ראוי אפוא להדגיש מיד, כי שאלת הזכויות הקנייניות בבניין אינה טעונה הכרעה לפניי וממילא אין בהכרעת דין זו כל קביעה לגביה. בנוסף, נוכח העובדה שטענת ההגנה העיקרית של הנאשמים, בעניין עבירות התקיפה המיוחסות להם בכתב האישום, היא טענה ל"הגנה עצמית", לא למותר לציין כבר עתה כי המתלונן הינו יליד שנת 1938, דהיינו: מבוגר בכ-24 שנים מנאשם 1 (יליד שנת 1962) ומבוגר בכ-39 שנים מנאשם 2 (יליד שנת 1977). בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום - בשנת 2014 - היה המתלונן כבן 76 שנים.

3. כתב האישום אוחד שני אישומים, הנוגעים לשני אירועים שונים. באישום 1 מואשם נאשם 1 בלבד ואילו באישום 2 מואשמים שני הנאשמים כאחד. תמצית האישומים הינה כלהלן:

אישום 1

העובדות

- ביום 1.7.14 בשעה 11:00 לערך הגיע המתלונן לבניין, יחד עם הבן, וביקש להיכנס לבניין. אנשים שהיו במקום, אשר זהותם אינה ידועה, ניסו למנוע את כניסתו של המתלונן לחצר הבניין ובהמשך גם אל חדר המדרגות בבניין.
- נאשם 1, שהיה במקום יחד עם אחרים, תקף את המתלונן בכניסה לבניין בכך שדחף אותו. כתוצאה מכך נחבט המתלונן בקיר ונגרמה לו חבלה של ממש, בדמות פצע מדמם במרפק ידו השמאלית.

הוראות החיקוק

תקיפה הגורמת חבלה ממש, עבירה לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

אישום 2

העובדות

- ביום 17.7.14 בשעה 10:00 לערך הגיע המתלונן לבניין, נכנס לתוכו והתכוון לעלות לקומה השלישית, אך נחסם על ידי דלת ברזל אשר היתה סגור במנעול ומנעה מעבר מהקומה השנייה לקומה השלישית. המתלונן ירד למטה ויצא מהבניין.
- נאשם 2, ששהה באותה העת בקומה השלישית, קרא למתלונן לעלות חזרה למעלה. המתלונן עלה פעם נוספת והפעם הדלת היתה פתוחה. כשהגיע המתלונן לקומה השלישית הגיח מולו נאשם 2, בעודו אוחד במטף כיבוי אש, ותקף את המתלונן בכך שריסס אותו. כתוצאה מכך, התקשה המתלונן בנשימה וראייתו התערפלה. המתלונן ברח אל מחוץ לבניין שם פגש במר בן-ישראל.
- המתלונן ומר בן-ישראל עלו יחדיו לבניין בכוונה להגיע לקומה השלישית, אך הדלת היתה שוב נעולה. שני הנאשמים, שהיו בקומה השלישית, איימו על המתלונן ומר בן-ישראל בכך שצעקו לעברם שלא יתקרבו ודפקו על הדלת כאשר נאשם 2 עדיין אוחד במטף כיבוי האש.

הוראות החיקוק

איומים, עבירה לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין (שני הנאשמים); תקיפה סתם, עבירה לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין (נאשם 2 בלבד).

תשובות הנאשמים לאישומים:

(2)

4. שני הנאשמים לא היו מיוצגים בדיון המקדמי ובית המשפט הסביר להם כי רצוי שיהיו מיוצגים על-ידי סניגור. למרות זאת, נאשם 1 ביקש להשיב לאישום מתוך מכתב שכתב, הגם שבית המשפט המליץ שלא לעשות כן משום שדבריו עלולים לשמש כראייה נגדו במשפט. ואולם, נאשם 1 התעקש ואמר:

אני רוצה לקרוא את המכתב: אני נאשם מספר 1 גר (בבנין) ... 11 שנה, מי שהביא אותי לבנין זה שמעון (מר הלוי - ש.א.). שמעון מבחינתי הוא בעל הנכס. בשנה האחרונה מגיע אדם בשם שנהב (המתלון - ש.א.) וטוען כי הוא בעל הנכס ואמרתי לו אל תפנה אלי. הוא בא אלי היה נועל את הדלתות וביקשתי ממנו לא לנעול. יהודה שנהב בא עם הבן שלו ולנעול את הדלת ואמרתי לו לא להיכנס היה דחיפות והוא קיבל מכה ונחבל מהקיר ומי שצריך להישפט זה הוא כי הוא היה בא אלי ומתגרה בי ומציק ואם היתה פורצת שריפה והדלת היתה נעולה היה יכול לקרות אסון (ר' בפרוטוקול, עמ' 1 שורה 17 ואילך. ההדגשה הוספה).

5. בהמשך הדברים הוסיף נאשם 1 והבהיר: **"אני טוען להגנה עצמית"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 2 שורה 2). בסופו של דבר, ולאחר המלצה נוספת של בית המשפט, התרצו הנאשמים וביקשו להיות מיוצגים על ידי הסניגוריה הציבורית.

6. לדיון מקדמי נוסף הופיעו הנאשמים כשהם מיוצגים, ועל כן תשובתם לאישומים נשמעה מפי באי-כוחם. נאשם 1 שינה את תשובתו לאישום 1, במובן זה שבא-כוחו ציין: **"לגבי החבלות כופר... לפי הראיות היו חבלות אך לא נגרמו מנאשם 1"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 12. ההדגשה הוספה). באשר לאישום 2, נאשם 2 הודה בשימוש במטף **"אך לצורך הגנה שכן המתלון ניסה לנעול אותו בביתו וזה קרה כבר בעבר והוא ניסה להגן על עצמו"** (שם, שורה 14). לגבי האיומים נטען כי המעשים המתוארים בכתב האישום אינם מגבשים איומים וכי הנאשמים לא איימו על המתלון או על מר בן-ישראל.

ב. עיקר פרשת התביעה:

7. התיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. מטעם המאשימה העידו המתלון, מר בן-ישראל והבן. כמו כן הוגשו מספר מוצגים, חלקם במהלך עדויות עדי התביעה וחלקם בהסכמה. מוצגים אלה כוללים, בין השאר, את הודעות הנאשמים, שהוגשו בהסכמה.

(1) תמצית עדות המתלון:

8. מתוך עדותו של המתלון לפניי עלה כי שני האירועים מושא כתב האישום הינם חלק מרצף שלם של אירועים נוספים, שבהם המתלון, לפי טענתו, הותקף ואוים על ידי פולשים לבנין, לרבות הנאשמים או מי מהם. ראוי אפוא להבהיר מיד, כי המסגרת העובדתית הטעונה הכרעה לפניי היא זו המוגדרת בעובדות כתב האישום, מסגרת שאף המאשימה לא עתרה לסטייה הימנה.

9. באשר לאירוע מושא אישום 1 טען המתלון כי הוא הגיע לבנין ביום 1.7.14, לאחר שיום קודם לכן, במסגרת דיון שנערך בעירייה בסוגיית ההחזקה בבנין, התנערו הפולשים מאחריות לבנין וטענו כי המתלון הוא בעל הזכויות בבנין. המתלון הגיע על כן לבנין, יחד עם הבן, לדבריו על מנת לממש

זכויותיו. לטענת המתלון, כשהוא נכנס לחצר הבניין יצאו מולו מספר אנשים, וביניהם נאשם 1. נאשם 1 דחף את המתלון אל הקיר וכתוצאה מכך נפגע המתלון והחל לדמם (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 25 ואילך).

המתלון הוסיף וטען כי במהלך האירוע הושמעו כלפיו איומים חמורים, לרבות באמירה שלא ייצא חי אם ימשיך לבוא לשוק. לגרסת המתלון האיומים היו כה חמורים, עד שבנו הודיע לו כי אינו מוכן יותר להצטרף להגעה לבניין.

10. באשר לאירוע מושא אישום 2 (מיום 17.7.14) טען המתלון כי נאשם 2 הודיע לו שבכוונתו לפנות את הדירה ואף ציין כי ימסור למתלון את המפתחות. לדבריו: **"...אז באתי עוד פעם לבניין ואז הדלת בקומה השנייה הייתה חסומה עם שרשרת רצינית מאוד, ואז לא יכולתי לעלות אליו ואז הוא (נאשם 2 - ש.א.) קורא לי מהקומה השלישית מהחלון ואומר בוא בוא תיקח את המפתח. אני לתומי חושב שהוא רוצה לקיים מה שצריך לעשות, אני עולה במדרגות לכיוון מעלה, שמח וטוב לב, ואז הוא יוצא מולי עם מטף כיבוי אש... מרסס אותי מכף רגל עד ראש, אני מלא כולי בקצף רסס לבן, אני לא יכול לראות וקשה לי לשמוע, אני בטרומה טוטאלית..."** (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 19 ואילך. ההדגשה הוספה).

11. המתלון הוסיף וטען כי לאחר האירוע הנ"ל נאשם 1 הוריד שרשרת שהיתה במקום והיכה אותו באמצעותה (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 28 ואילך). ואולם, לאחר שרוען זכרוננו תיקן המתלון את עצמו והוסיף:

...התלונתי 4 פעמים. אני בכלל מופתע שלקחו ברצינות את שתי התביעות שעומדות כרגע, אבל כל פעם שבאתי לשם לא וויתרתי והלכתי למשטרה. מאז עברה כשנה ומשהו כמעט שנתיים, בכל פעם שאני בא לשם ישי לוי כבר איננו שם אבל ששון סללת נמצא שם ומאיים עליי כולל אתמול. עוד אתמול הוא איים עליי, הוא לא נותן לי להיכנס, כל פעם שאני בא הוא דוחף אותי, פעם אחת ירק עליי הלכתי למשטרה והגשתי תלונה על יריקה והאיומים שלו חמורים מאוד... (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 10 ואילך. אגב עדותו של המתלון הוגשו תמונותיו מיום 17.7.14, בהן הוא מתועד לאחר שרוסס במטף הכיבוי. ר' התמונות 1/ת).

12. המתלון נחקר בחקירה נגדית נמרצת על ידי ב"כ שני הנאשמים. בין השאר הוטחו במתלון סתירות נטענות כאלה ואחרות בדבריו, תוך עימות עם האמור בשלוש הודעות שנגבו ממנו במשטרה, שאף הוגשו כמוצגים מטעם ההגנה (ר' הודעת המתלון בקשר לאישום 1, מיום 3.7.14 (נ/1); הודעת המתלון בקשר לאישום 2, מיום 17.7.14 (נ/5); וכן הודעת מתלון נוספת מיום 20.7.14 (נ/6)). הסניגורים אף הרחיבו את היריעה, תוך חקירת המתלון על תלונות נוספות שלא נכללו בכתב האישום (ר' חקירת המתלון אודות ההודעה שמסר ביום 7.7.14; בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 4 ואילך). חרף כל זאת, המתלון עמד על גרסתו ולא סטה ממנה.

13. המתלון נחקר ארוכות אודות שרשרת ברזל, אותה שם בפתח הבניין ביום 7.7.14, והשיב כלהלן:

ש. אני מפנה אותך בהמשך לעדותך עכשיו לעדות מיום 7.7.14... האם אתה חסמת את דרכם לתוך הבניין בכוח?

ת. ברגע שהודיעו לי כולל מהעירייה וכולל הפולשים או חלק מהם באתי אני הקטן, ועל דלת הברזל שחסמה את הכניסה לקומה העליונה שמתי שרשרת

משלי. למיטב זכרוני.

ש. למרות שיש הליך אזרחי בבית משפט, אתה מגיע אליהם למקום?

ת. לא אליהם, לבניין.

ש. ואתה חוסם את היציאה או כניסה שלהם מהבניין עם שרשרת ברזל?

ת. כמובן שלא נכון. אני לא משפטן אבל יש לי שכל ישר. כששמתי את השרשרת

משלי אני כתבתי באותיות של קידוש לבנה אני יהודה שנהב (כאן מצוין מס' הטלפון) נמצא כאן וכל מי שרוצה להיכנס ולפתוח אני לרשותו, רציתי לדעת מי הפולשים ורק אז גיליתי מי הפולשים. לא חסמתי שום דבר אלא הייתי זמין.

ש. זה היה ב-1.7?

ת. מה פתאום, זה היה ב-7.7. ב-1.7 לא הצלחתי להגיע למעלה.

...

ש. וב-7.7. אתה מגיע שוב לבניין וחוסם עם שרשראות ברזל?

ת. עם שרשרת אחת. אל תעשה מזה סיפור. יש שרשרת שלהם, אני שם שרשרת

משלי נקודה. זה בניין שלי בבעלותי, לאף אחד אין שם זכות ונחלה (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 6 ואילך).

14. המתלון נחקר גם על ההליכים המשפטיים בתובענה האזרחית לסילוק יד, שהוגשה נגד מר הלוי, ועל השיקולים שהביאו לכך שהתובענה הוגשה רק נגד מר הלוי (ר' בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 2 ואילך). המתלון השיב את השיב ואגב כך ציין שאחרים, לרבות מר בן-ישראל, חוששים מהפולשים (שם, עמ' 18 שורה 21 ואילך). עם זאת, כאשר נחקר המתלון על האיומים הנטענים באישום 1, דהיינו אמירות של נאשם 1 למתלון שלא יתקרב למקום, השיב המתלון שכלל לא התייחס לכך; וכדבריו: **"הוא (נאשם 1 - ש.א.) אומר את זה כל השנים ואני לא מתייחס למה שהוא אומר"** (שם, עמ' 21 שורה 9. ר' גם בעמ' 31 שורה 16).

15. ב"כ נאשם 2 הטיחה במתלון כי הוא נעל את נאשם 2 ומשפחתו בבניין ולא אפשר להם לצאת, אך המתלון השיב: **"לא היה ולא נברא"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 28). באשר לסגירת דלת הבניין בשרשרת ביום 7.7.14 - תאריך שאינו מושא האישומים שלפני - טען המתלון כי באותו שלב נאשם 2 כבר עזב למעשה את הדירה. לדברי המתלון, הוא ביקש מנאשם 2 את מפתח הדירה אך הלה אמר לו שהוא פוחד לעשות כן מפחד עבריינים אחרים שבמקום (שם, עמ' 22 שורה 1).

(2) תמצית עדות הבן:

16. הבן היה עד לאירוע מושא אישום 1. בבית המשפט סיפר, כי ביום האירוע נסע יחד עם אביו-המתלון, אשר הציע כי הם יעברו בבניין. לדבריו:

הנכס צמוד לשוק, והחבר'ה אומרים הנה, ד"ר שנהב..., גם אני ד"ר, אבל התייחסו אליו. הם הכירו אותו והתחילו לדבר, חלק בנעימות וחלק פחות. אחד מהם אמר בוא אני אראה לך בדיוק, זה שלי, זה לא שלי... אני לא בקיא בפרטים של הדיון...

עמוד 5

אז ממשיכים להתקדם לכיוון הכניסה לבניין, יש שם עוד שער מתכת ועוד פניה ומופיע בן אדם, מתחיל לצעוק ולהשתולל ואומר לא תוציא אותי מהם, אני פה. זה אבא שלי, אני ועוד קבוצה של אנשים שהגיעו מהשוק ועוד כמה אנשים שיצאו מהבניין ודי מהומה, לא מהומה שאני רגיל אליה וזה די מהר, כל העסק הזה, זה עניין של דקה-שתיים או משהו כזה וקצת דחיפות ופתאום מישהו צועק רגע, יורד לו דם ולי יש שריטה לא משמעותית. אז הגיע בן אדם מאוד גדול, עוקף את אבא שלי, שהוא לא בן אדם קטן, שהוא בערך בגובה שלי וקצת פחות שמן ממני, מוליך אותו החוצה (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 13. ההדגשה הוספה).

17. בהמשך עדותו הראשית ציין הבן כי התוקף הוא "בן אדם שאמר שהוא גר בבית התמחוי או משהו כזה, שהוא מתאים פחות או יותר למה שאני רואה מול עיניי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 47 שורה 1 ואילך. ההדגשה הוספה). יחד עם זאת הדגיש הבן, בהגנותו, כי חלפו שנתיים מאז האירוע ועל כן הוא אינו יכול לזהות את התוקף בוודאות. יש להעיר, בהקשר זה, כי ההגנה התנגדה לעריכת זיהוי בבית המשפט, זיהוי שעל פי הדין ממילא הינו חסר משקל ראייתי של ממש.

18. עוד יש לציין כי הבן סיפר, הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית, כי בזמנו היה מגיש עזרה ראשונה במסגרת מד"א ועל כן אינו נבהל או נרתע מדם. לפיכך, הוא גם לא נבהל או נכנס לטראומה כשראה את אביו מדמם (ר' בפרוטוקול, עמ' 46 שורה 25 ואילך; עמ' 49 שורה 11). הבן נחקר גם על טענת נאשם 1, שלפיה המתלונן התכוון באירוע מושא אישום 1 לנעול את דלת הבניין עם שרשרת ומנעול, והשיב כלהלן:

ש. האם אביך הגיע למקום עם שרשראות ומנעולים?

ת. לא שאני יודע. באתי איתו, יצאתי איתו, אני לא זוכר לא שרשרת ולא מנעול; לא ידוע לי (ר' בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 23 ואילך).

(3) תמצית עדות מר בן-ישראל:

19. מר בן-ישראל סיפר כי בתקופה הרלוואנטית שימש כבא-כוחם של המתלונן והחברה. באשר לאירוע מושא אישום 2 העיד מר בן-ישראל כלהלן:

ת. ...אני קבעתי להיפגש עם מר שנהב באותו יום, בבניין עצמו, הוא רצה לעשות איתי סיור בבניין. כשהגעתי למקום ראיתי אותו עומד בפתח הבניין, בחוץ, ברחוב, כשהוא אפוף ענן עשן לבן. ככה ראיתי אותו. שאלתי אותו יהודה, מה פשר הענן הזה שמקיף אותך? והוא אומר - הפולש ישי לוי ריסס אותי באבקה של מטף לכיבוי שריפות. אמרתי לו טוב, בוא נעלה לחדר המדרגות ונראה מה הסיפור. עלינו נדמה לי קומה וחצי או שתיים, חדר המדרגות, יש שם שער ברזל באיזשהו שלב שמונע את המשך העלייה במדרגות; השער היה סגור, מצדו השני של השער עמדנו שני הג'נטלמנים שפה מולי. ישי לוי אחז במטף כיבוי, אמר שלא תעזו להתקרב, היו איזה חילוף דברים, אני כבר לא זוכר מה נאמר. באיזשהו שלב הוא פתח את השער ואנחנו לא באנו לחפש מכות, הוא הבהיר לנו שכד(א)י שנרד, תוך כדי שהוא אחז את המטף בידו. ירדנו למטה, יהודה ואני שוחחנו למטה. באיזשהו שלב הגיעה נידת משטרה, שוטרים עלו, אחר כך ירדו

עם שני האנשים שפה. עוד פעם הוא זרק לעברי שלא אתערב, לא זוכר בדיוק מה הוא אמר, ובזה הסתיים האירוע.

ש. אתה אומר שאמרו שלא תתקרב, אם תוכל להתייחס.

ת. עברו שנתיים, אני לא זוכר לגבי הנאשם השני, הוא ליווה אותו, הוא לא עמד שם ליופי. אין ספק שהדמות הדומיננטית יותר היא ישי לוי, אני לא זוכר מה השני אמר (ר' בפרוטוקול, עמ' 39 שורה 18 ואילך. ההדגשות הוספו).

20. במסגרת החקירה הנגדית נשאל מר בן-ישראל אודות התובענה האזרחית והשיב כי הפסיק לייצג בה. כשנשאל מדוע עשה כן השיב מר בן-ישראל: **"כי לא מתאים לי להתעסק, שיאימו עלי וכאלה, אני בסך הכל עורך דין אזרחי..."** (ר' בפרוטוקול, עמ' 40 שורה 16). מר בן-ישראל הסביר כי מרשיו לא פנו לעזרת המשטרה בסילוק הפולשים, אלא הסתפקו בהגשת תובענה, **"כיוון שהמשטרה באה ומסייעת רק אם מדובר בפלישה טרייה שאירעה במהלך 30 הימים האחרונים"** (שם, שורה 20).

21. במקום אחר ציין מר בן-ישראל, בהגינותו, כי הוא לא ניגש למשטרה להתלונן משום שלהבנתו לא היתה לו תלונה מהסוגים בהם נוהגת המשטרה לטפל; וכדבריו:

ש. לא ניגשת כי לא היה לך על מה להתלונן?

ת. לי באופן אישי לא, למיטב הבנתי המשטרה לא עושה עם זה כלום, אז דפק עם המטף על השער ואמרו לי להסתלק מפה, להבנתי המשטרה לא מטפלת בזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 42 שורה 29 ואילך).

(4) עיקר מוצגי המאשימה הנוספים:

22. מטעם המאשימה הגושו, כאמור, גם מספר מוצגים, שמביניהם יש לציין את דו"ח השוטר משה אטיאס, שהגיע יחד עם עוד שוטרים לבניין לאחר האירוע מושא אישום 2 (ר' ת/4. להלן - דו"ח הפעולה), ואת הודעות הנאשמים (שתיהן מיום 17.7.16).

23. דו"ח הפעולה (מיום 17.7.14) מתאר קריאה משעה 10:37, בה המודיע מדווח על אדם שמגיע לבנין ומאיים. השוטר אטיאס, שהגיע למקום עם עוד שוטרים כעשר דקות מאוחר יותר, פגש תחילה במר בן-ישראל, ולאחר מכן בשני הנאשמים. בין השאר צייר השוטר כי הבחין ש**"כל חדר המדרגות מלא באבקה לבנה של המטף כיבוי"** (ר' ת/4).

24. באשר להודעות הנאשמים, להלן נעמוד על פרטיהן. יוטעם, כי חקירת הנאשמים במסגרת הודעות אלה התייחסה לא רק לאירועים מושא כתב האישום שלפני - דהיינו האירועים מיום 17.7.14 ומיום 17.7.14 - אלא גם לאירועים נוספים שכאמור אירעו בין הצדדים.

(א) הודעת נאשם 1 (ת/8, מיום 17.7.14):

25. הודעת נאשם 1 נמסרה במסגרת חקירה באזהרה, בחשד לתקיפה, איומים וגרימת נזק לרכוש. נאשם 1 אישר כי הוא מתגורר בבנין, וכנשאל למי שייכת הדירה השיב: **"זה בית תמחוי"** והוסיף כי הוא מתגורר שם 15 שנים (ת/8, שורה 11 ואילך). בהמשך טען נאשם 1 כי מר הלוי **"הביא אותי לשם"**

(ת/8, שורה 58).

26. נאשם 1 הכחיש את תקיפת המתלונן, והודה רק בכך שאמר למתלונן "שלא יפנה אליי, הוא לא בעל הבית שלי, למה הוא פונה אליי" (ת/8, שורה 21). במקום אחר הודה נאשם 1 בהצמדת המתלונן לקיר, הגם שלא לחלוטין ברור באיזה אירוע, כלהלן:

ש. דחפתם אותו (את המתלונן - ש.א.)?

ת. לא.

ש. הצמדתם אותו לקיר?

ת. לא, פשוט רציתי לחתוך (שרשרת ששם המתלונן - ש.א.). הוא לא נתן לי לחתוך, אבל אני אחתוך, וחתכנו.

ש. מי זה חתכנו?

ת. אני חתכתי.

ש. אז למה אתה אומר חתכנו?

ת. אמרתי את זה ברבים אז מה (ת/8, שורה 59 ואילך. ההדגשות הוספו).

27. מיד לאחר מכן, ובהתייחס לאירוע אחר, מיום 10.7.14, הכחיש נאשם 1 כי תקף את המתלונן תוך שימוש בשרשרת, באומרו: "לא נגעתי בו ולא עשיתי לו כלום, אמרתי לו אל תבוא... הוא בגיל של אבא שלי, לא נגעתי בו... הוא בא תוקף אותי ושם לי שרשראות על הדלת" (ת/8, שורה 67 ואילך).

28. באשר לאירוע מושא האישום השני (מיום 17.7.14, בו כאמור גם נגבתה ההודעה), סיפר נאשם 1 כלהלן:

ת. אני יצאתי וראיתי את ישי בצד, אחרי ריסוס כבר.

ש. ישי ריסס את יהודה?

ת. ריסס את המקום את המדרגות, לא יודע אם את יהודה.

...

ש. לאחר מכן המשכתם לרדוף אחריו לחצר וגם שם ריססתם אותו, תגובתך?

ת. אף אחד לא נגע, אף אחד לא רדף אחריו. אני לא רדפתי אחריו.

ש. וישי?

ת. ישי הלך למטה, הלך בלי המטף (ת/8, שורה 76 ואילך. ההדגשות הוספו).

(ב) הודעת נאשם 2 (ת/9, מיום 17.7.14):

29. הודעת נאשם 2 נמסרה במסגרת חקירה באזהרה, בחשד לתקיפה ולאיומים. נאשם 2 אישר כי הוא מתגורר בדירה בבניין, לדבריו 13 שנים, יחד עם אשתו וילדיו. כשנשאל למי שייכת הדירה בה הוא

- מתגורר השיב נאשם 2: "כעיקרון לאף אחד" (9/ת, שורה 10) ואישר כי אינו משלם דמי שכירות.
30. נאשם 2 הכחיש כל השתתפות באירוע מושא אישום 1 (מיום 1.7.14), וממילא את תקיפת המתלונן במהלך אותו האירוע. באשר לאירוע מושא אישום 2 מסר נאשם 2:
- פניתי אליו (למתלונן - ש.א.) כמו שהוא פנה אליי אמרתי לו מה אתה רוצה יהודה, תראה לי שאתה בעל הבניין, הוא בא לשים מנעול על המנעול שקיים בדלת שבין הקומות על השרשרת, בדיוק ירד אחד הדיירים לא מכיר אותו, הדייר פתח את השרשרת עם מפתח, ואז יהודה בא, אמר בוא אני אראה לך זה בית שלי, הוא עבר את הדלת הזאת ואמר את זה במדרגות, פחדתי, נכנסתי ללחץ, הלכתי לדירה שלי לקחתי מטף כיבוי אש והשפרצתי על הרצפה במדרגות לפני שיהודה נכנס אליי הביתה, ואז אני גם נחנקתי כי לא ידעתי שזה מחניק ככה וזהו. אז הזמנתי משטרה... (9/ת שורה 47 ואילך. ההדגשות הוספו).**
31. באשר לחשד לאיומים כלפי עורך הדין, דהיינו מר בן-ישראל, סיפר נאשם 2:
- העורך דין שלו עלה בזמן (ש)אני מחכה על הגג לשוטרים ובקשר איתם. פתאום אני שומע בדלת בין הקומות רעש, יהודה עלה עם הבן אדם הזה שלבש חולצה אדומה, שעשה לי תפתח מהר מי אתה חושב שאתה, ויהודה עומד לידו מחייך, אז אמרתי עוד הפעם, תיכף המשטרה תגיע, אני לא רוצה להשפריץ את החומר הזה, תלכו מפה תחכו למטה, ירדו למטה... (9/ת, שורה 57 ואילך).**
32. נאשם 2 הוסיף וטען כי דווקא המתלונן הוא ש"בא לתקוף אותי" (9/ת, שורה 54). כשנשאל נאשם 2 כיצד תקף אותו המתלונן השיב: "בא להרים יד לתת לי סטירה, לא נגע בי, ברחתי למעלה לבית" (9/ת, שורה 74).
- יחד עם זאת, מתוך דבריו הנ"ל של נאשם 2 לא ברור באיזה שלב נעשו הדברים, שכן לפי התיאור שמסר נאשם 2 - המצוטט דלעיל - הריסוס לא בא כתגובה לניסיון תקיפה מצד המתלונן אלא מתוך חשש כללי כאשר נאשם 2 "נכנס ללחץ".
- ג. עיקר פרשת ההגנה:**
33. מטעם ההגנה העידו הנאשמים בלבד וכן הוגשו מס' מוצגים, שרובם כבר אוזכר לעיל. מבין מוצגי ההגנה יש לציין את המזכר נ/4 מיום 20.7.14 (מספר ימים לאחר האירוע מושא אישום 2). במזכר מצוין כי באותו היום פנו הנאשמים וטענו כי המתלונן נעל את דלת הבניין ואין להם אפשרות להיכנס, אך כי המתלונן הכחיש זאת. השוטר פנה ליועצת המשפטית של המחוז ולאחר מכן הודיע לשני הצדדים כי אסור להם למנוע כניסת מי מהצדדים לבניין, וכי אם מציבים מנעול יש להעביר מפתח לצד השני (ר' נ/4).
34. לעניין עדי ההגנה יש להעיר, כי על אף שנאשם 1 טען שהוא מתגורר בבניין מכוח הרשאה מטעם מר הלוי, ואף התייחס אליו בעדותו, נאשם 1 לא זימן את מר הלוי לעדות חרף הצהרה שיעשה כן (ר' בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 19). עוד יש לציין, בהקשר זה, כי ב"כ נאשם 1 ביקש להגיש את ההודעה שנגבתה ממר הלוי במשטרה בהסכמה, אך ב"כ המאשימה התנגדה לכך ועל כן ההודעה לא הוגשה (ר' בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 15).

(1) תמצית עדות נאשם 1:

35. בעדותו הראשית טען נאשם 1 כי הוא מתגורר בדירה בבניין מזה כחריסר שנים. לדבריו, מר הלוי, שאמר שהבניין שייך לו "הפנה אותי לבית התמחוי, נתן לי מחסה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 2). נאשם 1 טען שהמתלונן היה מגיע לבניין כדי לנעול את דלת הכניסה לבניין, באופן שהיה מונע מנאשם 1 ומדיירים מאחרים לצאת מהבניין.

36. באשר לאירוע מושא אישום 1 סיפר נאשם 1, בעדותו הראשית, כדלקמן:

ש. היתה פעם שהוא הגיע וזו אותה פעם ב-01/07/14, בחצר למטה.

ת. אני עמדתי למטה ומנעתי ממנו פיזית שלא יסגור את השער. הוא היה נועל את השער הראשי של כל הבניין. אני עמדתי פיזית, אבל לא תקיפה ולא אימים, הוא פשוט היה עם הבן שלו, וכמו שאתם רואים - הוא איש גדול. הייתה מהומה ותוך כדי הוא נפגע, אני לא איימתי עליו ולא פגעתי בו.

ש. אתה ראית אותו נפגע?

ת. אני לא ראיתי אותו, אני אמרתי שהוא נפגע? אמרתי שתוך כדי המהומה.

ש. אתה ראית אותו נפגע תוך כדי המהומה?

ת. לא, הוא אחר כך חזר עם הדם. זה לא אני, היו הרבה אנשים שם, אני לא נגעתי בו, אני רק עמדתי שם פיזית (ר' בפרוטוקול, עמ' 51 שורה 16. ההדגשות הוספו).

37. באשר לאירוע מושא אישום 2 מסר נאשם 1 - בחקירה ראשית לבא-כוחו ולב"כ נאשם 2 - גרסה דומה לזו שמסר בהודעתו במשטרה (ת/8), תוך שהכחיש כי השמיע אימים כלשהם כלפי המתלונן (ר' בפרוטוקול, עמ' 52 שורה 5 ואילך).

38. בחקירה הנגדית טען נאשם 1 כי אינו דוחף או מאיים על המתלונן, אך הודה כי "אני פשוט עומד פיזית ולא נותן לו לנעול" ואף הוסיף כי הוא פועל מתוך "הגנה על הבית, הגנה עצמית" (ר' בפרוטוקול, עמ' 53 שורה 25 ואילך).

לאחר מכן תיאר נאשם 1 את המתלונן כ"בן אדם אלים מאוד" (שם, עמ' 54 שורה 1). כשנשאל נאשם 1 כיצד הוא יודע שהבניין שייך למר הלוי, הוא השיב: "אני מתאר לעצמי, אם הוא הביא אותי אז למי זה שייך?..." (שם, עמ' 55 שורה 1).

39. עוד יש לציין כי כשנשאל נאשם 1 בחקירה נגדית אודות הפגיעה במתלונן, באירוע מושא אישום 1, הוא השיב באופן מעורפל, שלא ברור ממנו אם נאשם 1 אמנם מאשר שהמתלונן נפגע או שמא רק מאשר שהמתלונן טוען שהוא נפגע; וכדבריו: "הוא נפגע, זה הסיפור, זה מה שהוא טוען, לא? לא תקפתי אותו בשום מקרה..." (ר' בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 4. ההדגשה הוספה).

(2) תמצית עדות נאשם 2:

40. בניגוד לתיאור התמציתי שמסר בהודעתו במשטרה (ת/9), בעדותו לפני תיאר נאשם 2 את האירוע מושא 2 בפרוטרוט ובהרחבה. לדברי נאשם 2, ביום 17.7.14 בשעה 10:00 בבוקר הוא עדיין

ישן בדירה, יחד עם שניים מילדיו הקטינים. לטענתו, הוא שמע דפיקות על דלת ברזל, המצויה בין הקומה השנייה לקומה השלישית בבניין, וכן צעקות. הוא יצא וראה את המתלונן דופק ומקלל ועל כן התקשר למשטרה וביקש שיבואו מהר שכן **"מנסים, רוצים לתקוף אותי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 57 שורה 2).

41. את שקרה בהמשך הדברים תיאר נאשם 2 כלהלן:

פתאום שמעתי דפיקות בדלת של הבית שלי וזה אומר כשכנראה מישו מהדיירים פתח לו את הדלת. אז זה דפיקות, בעיטות, צעקות, אני אומר לו שהמשטרה בדלת ומבקש ממנו ללכת. הוא אמר לי תפתח, אני רוצה להגיד לך. הוא אמר לי שיש לו פתק ביד, פתחתי טיפה את הדלת, הוא פתח את הדלת לגמרי, דחף אותי עם הדלת, הוא בא להרים את היד, לא יודע מה, אי אפשר להבין את המהלכים שלו, אין לו עצירות כפי שראיתם בבית משפט. גם את ראית שכהוא מדבר הוא נכנס לטרנס. תפסתי את היד עם מטף שם, כי לפני שלוש-ארבע שנים הייתה שריפה על הגג והיה לי מטף בבית. מהפחד ומההתרגשות ומכך שהילדים בבית השפרצתי לכיוון של הרגליים שלו וכולי רועד וגם עכשיו אני רועד. השפריץ, אני לא יודע מה מטף עושה, אבל כשהשפרצתי המטף השפריץ וזה חנק אותי ואותו והשפריץ לכל המדרגות. אז הוא ירד למטה, אני שטפתי בפנים וכל זה כשהילדים שלי בבית, יושנים בחדר שם (ר' בפרוטוקול, עמ' 57 שורה 7 ואילך. ההדגשות הוספו).

42. באשר לאיומים כלפי המתלונן ומר בן-ישראל, הנטענים על פי עובדות האישום השני, הכחיש נאשם 2 בחקירתו הראשית את הדברים וטען כי באותו השלב כלל לא אחז בידיו את המטף. לדברי נאשם 2: **"הם (המתלונן ומר בן-ישראל - ש.א.) לא זוכרים, אני זוכר, לא הייתי עם מטף, אמרתי לשניהם שהמשטרה בדרך ושהם ירדו למטה. אני לא עושה כלום"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 58 שורה 13). בהמשך הוסיף נאשם 2 וסיפר: **"דרך אגב, בסוף, אחרי חודשיים-שלוש, כשהייתה גם הזמין אותי אליו הביתה - אני החזרתי את המפתח(ו) והתנצלתי על המטף"** (שם, שורה 19. ההדגשה הוספה. דברים דומים אמר נאשם 2 בעמ' 62 שורה 2).

43. בחקירתו הנגדית נשאל נאשם 2 מדוע גרסתו בבית המשפט הינה שונה מהותית מגרסתו בהודעתו במשטרה, אשר כזכור נגבתה עוד ביום האירוע (להבדלים השווה הגרסה בבית המשפט, המצוטטת לעיל, לגרסה במשטרה, המצוטטת בפסקה 30 דלעיל. בגרסה בבית המשפט סיפר נאשם 2, בין השאר, כי התיז על המתלונן עם המטף רק לאחר שהמתלונן ניסה להתפרץ לדירתו, תוך הרמת יד, והכל כששניים מילדיו של נאשם 2 מצויים בדירה. פרטים אלה אינם מופיעים בהודעה במשטרה, שבה טען כזכור כי: **"השפרצתי על הרצפה במדרגות לפני שיהודה נכנס אליי הביתה"**).

ואולם, נאשם 2 חזר והתחמק מלהשיב לשאלה בדבר ההבדלים בגרסאות, תוך טענה כי **"אני מספר את הסיפור האמיתי שלי"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 59 שורה 3 ואילך). כשב"כ המאשימה לא הרפתה טען לבסוף נאשם 2, **"מה שנכון זה מה שאמרתי עכשיו, הוא דחף אותי עם הדלת, לקחתי את המטף והשפרצתי"** (שם, עמ' 60 שורה 23). יוטעם, כי בתשובה זו לא חזר נאשם 2 על הטענה כי המתלונן הרים עליו יד.

44. ב"כ המאשימה חקרה נגדית את נאשם 2 גם בעניין האיומים, והלה השיב כלהלן:

ש. בהודעה שלך במשטרה (ת/9 - ש.א.) אתה אומר בשורה 59 שאתה אומר ליהודה ולעורך דין תכף המשטרה תגיע, אני לא רוצה להשפריץ את החומר

הזה, תלכו מפה, תחכו למטה.

ת. לא נכון.

ש. סתם השוטר רשם את זה?

ת. לא אמרתי דבר כזה. אני לא מחבל. זה נשמע כאילו אני מחבל.

ש. אני מפנה לשורה 72 (בת/9, שם אמר נאשם 2 "הוא (הכוונה לנאשם 1 - ש.א.) ראה איך שיהודה בא לתפוס אותי ומאיים עליי ואמר לו לך מפה, משטרה בדרך"); מתי זה קרה?

ת. זה לא קרה, ששון לא היה באירוע בכלל, אולי החוקר בעצמו התבלבל. ששון לא היה, זה לא קשור בכלל. ששון יצא אחרי זה מהצעקות וראה אותי עם האבקה במדרגות (ר' בפרוטוקול, עמ' 61 שורה 1 ואילך).

45. כשנשאל נאשם 2 מדוע היה צריך להשפירץ על המתלון לצרכי התגוננות, כאשר הלה מבוגר ממנו בכארבעים שנה, השיב נאשם 2: "אני יודע, בגלל זה אמרתי לו סליחה, על עצם העובדה שהגענו למצב הזה שהשפירצתי" (ר' בפרוטוקול, עמ' 61 שורה 29). ואולם, מיד לאחר מכן הוסיף נאשם 2 וטען כי המתלון "משתולל גם על הילדים ועל אשתי".

ד. דיון והכרעה:

46. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי (המתלון, הבן ומר בן-ישראל מטעם המאשימה; הנאשמים מטעם ההגנה) והתרשמתי מהן; ולאחר שעיינתי במוצגים ושמעתי את סיכומי באי-כוחם של הצדדים (בעל-פה עם הפניות בכתב, שמטעם ההגנה מהוות למעשה סיכומים בכתב); אני קובע כי יש להעדיף את גרסאות עדי התביעה על פני גרסאות הנאשמים, והכל בהתאם ובכפוף להנמקה שלהלן.

47. באשר להתרשמות מן העדים, יש לציין במיוחד את עדויותיהם של הבן ומר בן-ישראל, שהעידו לפניי באופן מאופק ואף מינימליסטי, לא העצימו פרטים עובדתיים כלשהם, ויש לקבל את עדויותיהם במלואן. המתלון עצמו, שהינו כבן 78 שנים כיום, עשה רושם של אדם דעתן ועקשן למעלה מן הצורך, ואולי אף למעלה מן הראוי. יחד עם זאת, עדותו של המתלון נתמכה, בפרטיה הרלוואנטיים לעובדות כתב האישום, בעדויותיהם של הבן ומר בן-ישראל, ויש לקבלה.

להבדיל, עדויות הנאשמים לפניי היו מתחמקות ומועצמות על פניהן, בפרט בכל הקשור לאלימות נטענת מצד המתלון. בהקשר זה, נאשם 1 הגדיל וטען כי המתלון הינו "בן אדם אלים מאוד" (ר' בפסקה 38 דלעיל), טענה שהינה חסרת שחר על פניה אפילו מתוך גרסת נאשם 1 עצמו. נאשם 2, מצידו, תיאר בעדותו לפניי ניסיון תקיפה חמור כלפיו - וכנרמז גם כלפי ילדיו הקטינים - תיאור העומד בסתירה חזיתית לגרסה שהוא-עצמו מסר במשטרה ביום האירוע ואף אינו מתיישב עם שורת ההיגיון ומכלול נסיבות העניין.

48. בהקשר זה - של סוגיית המהימנות הכללית - ראוי גם לציין כי בגרסתם של הנאשמים שלפיה, כביכול, הם אינם יודעים מיהו המתלון ומדוע הוא מגיע לבניין, יש יותר מקורטוב של היתממות; ואף בכך יש כדי להעיב על גרסאותיהם.

שני הנאשמים אישרו כי לא שילמו דמי שכירות כלשהם בעבור המגורים בדירות בבניין, הגם שמדובר במגורים

בדירות המצויות בלב העיר תל-אביב. והנה, כך לטענת נאשם 1, מר הלוי "אשר" לו מגורים בחינם בדירה, שהינה לטענתו "בית תמחוי", ובמקום אחר הוסיף כי על פי מה שהוא מתאר לעצמו הבניין שייך למר הלוי (ר' בפסקה 38 דלעיל). ואולם, נאשם 1 נמנע מלזמן את מר הלוי לעדות, והדבר כמובן פועל לחובתו.

נאשם 2, להבדיל, טען במשטרה כי הדירה בה הוא התגורר אינה שייכת לאיש, אך בעדותו לפני ציין כי בסופו של דבר החזיר את מפתחות הדירה למתלונן, עובדה המלמדת דווקא על הכרה ברורה בזכויות המתלונן (ר' בפסקה 42 דלעיל).

49. עוד ראוי להעיר כאן, כי חרף היריעה הראייתית הרחבה יחסית, אשר הובאה לפני על ידי באי-כוחם של כל הצדדים במסגרת שמיעת הראיות, בשורה התחתונה המחלוקת העובדתית בין הצדדים - בעבירות העיקריות בהן מואשמים הנאשמים, שהן עבירות התקיפה - הינה מצומצמת למדי. שני הנאשמים מודים-למעשה, אם גם בחצי-פה ועל דרך ההתחמקות, בשני האירועים המיוחסים להם (כל אחד כפי חלקו), תוך ששניהם טוענים ל"הגנה עצמית". מכאן, שחרף היריעה העובדתית הרחבה יחסית, המחלוקת העובדתית המהותית בין הצדדים הינה מצומצמת.

(1) אישום 1:

50. על פי עובדות אישום 1, המבוססות על גרסתו של המתלונן - כפי שהיא גם נשמעה לפני - באירוע הרלוואנטי לאישום זה תקף נאשם 1 את המתלונן בכך שדחף את המתלונן באופן שגרם לו להיחבט בקיר ולהיפצע. בתשובתו לאישום של נאשם 1, שניתנה מתוך מכתב שכתב, הודה למעשה נאשם 1 בעובדות אלה, תוך שטען ל"הגנה עצמית". נאשם 1 טען, בהקשר זה, כי המתלונן מתגרה ומציק ואף התכוון לנעול את דלת הכניסה לבניין למרות שיש בכך סיכון ליושבי הבניין (ר' בפסקה 4 דלעיל).

51. לאחר שהופיע עם ייצוג שינה נאשם 1 את טעמו, וטען כי המתלונן אמנם נפגע באירוע בדרך האמורה אך הוא - נאשם 1 - לא זה שפגע בו ואף אינו יודע מי פגע בו. ואולם, דברי נאשם 1 בתשובתו לאישום נאמרו מרצונו החופשי ולאחר שבית המשפט אף הזהיר אותו כי דבריו עשויים לשמש כראייה נגדו במהלך המשפט. לפיכך אין כל סיבה מבוררת שלא לקבלם, בפרט כאשר גם בעדותו לפני טען נאשם 1, בסופו של דבר, ל"הגנה עצמית", טענה שיש בה הודאה, ולו משתמעת, בעצם הפגיעה במתלונן.

52. מעבר לכך, בעניין אישום 1 העידו לפני המתלונן והבן, שכאמור יש לקבל את עדויותיהם. הבן נזהר מאוד בעדותו, בכל הקשור לזיהוי נאשם 1, והדבר דווקא מלמד על מהימנותו וזהירותו. מכל מקום, הבן ציין כי התוקף טען שהוא מתגורר בבית התמחוי, והדברים משתלבים היטב עם גרסת נאשם 1 בדבר מגוריו ב"בית תמחוי". הנה כי כן, תקיפת המתלונן ופציעתו (דהיינו: גרימת חבלה של ממש למתלונן), באירוע מושא אישום 1, הוכחה לפני כדבעי וכנדרש בפלילים. זאת, הן בעדות המתלונן, הן בעדות הבן והן בהודאה-למעשה של נאשם 1 עצמו.

53. כפי שצוין כבר בפתח הדברים, לא כאן המקום לערוך דין בהיבטים האזרחיים של האירועים מושא כתב האישום, וממילא גם בשאלה אם המתלונן או הנאשמים היו רשאים לשים מנעול או שרשרת על דלת הבניין מבלי לתת מפתחות לצד שכנגד. ואולם, גם בהנחה שהמתלונן לא היה רשאי לשים שרשרת או מנעול על דלת הבניין מבלי לתת מפתחות לנאשמים, אין בכך כדי לגבש "הגנה

עצמית" לנאשם 1 בנסיבות האירוע מושא אישום 1.

54. פשיטא, כי טענת נאשם 1 בדבר חשש במהלך האירוע מושא אישום 1 שהמתלון ינעל (בלשון עתיד) את דלת הבניין בשרשרת לא הצדיקה הפעלת אלימות מצדו כלפי המתלון. **ראשית** יש לציין, כי על פי גרסת המתלון, הנתמכת בעניין זה בעדות הבן, באירוע זה המתלון לא התכוון לנעול את דלת הבניין ואף לא הגיע מצויד בשרשרות ובמנעולים. **שנית**, בכל מקרה - וגם לפי גרסת נאשם 1 עצמו - לא התגבשה באירוע ה"מידיות" הנדרשת כתנאי-יסוד לקיומה של הגנה-עצמית (ר' בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין); וממילא הטענה בדבר הגנה עצמית הינה חסרת בסיס.

בהקשר זה - של הטענה להגנה עצמית - יש גם לציין את פער הגילאים המשמעותי שבין המתלון לבין שני הנאשמים, שכן הדבר רלוואנטי לעניין דרישת הסבירות הרלוואנטית גם ל"הגנה עצמית" (כאמור בהוראות סעיף 34 לחוק העונשין). אמנם פער הגילאים בין נאשם 1 לבין המתלון הינו כ-24 שנים "בלבד", אך בנסיבות העניין אף בו יש כדי לתמוך בדחיית הטענה ל"הגנה עצמית", כביכול.

(2) אישום 2:

55. לגבי האירוע מושא אישום 2 אין כל מחלוקת כי נאשם 2 אמנם תקף את המתלון, בכך שריסס אותו עם מטף לכיבוי אש, כאשר על פי הממצאים בשטח מדובר בריסוס חמור שגרם לכל חדר המדרגות להתמלא ברסס (ר' בדו"ח הפעולה ת/4, כאמור בפסקה 23 דלעיל). עדותו של המתלון בעניין אישום זה נתמכת אפוא גם בממצאים בשטח, ומקובלת עליו לחלוטין. להבדיל, גרסתו של נאשם 2 בדבר הגנה עצמית, כביכול, הינה בלתי סבירה על פניה, וזאת בהתחשב במכלול נסיבות העניין לרבות פער הגילאים העצום שבין נאשם 2 לבין המתלון.

56. נאשם 2 מסר גרסאות השונות מהותית זו מזו: בהודעתו במשטרה (מיום האירוע), מחד גיסא, ובעדותו בבית המשפט לפני, מאידך גיסא; והכל כפי שתואר כבר לעיל. יודגש, כי עדותו של נאשם 2 לפני היתה מועצמת על פניה, וכללה סיפור חסר קשר למציאות אודות הרמת ידיים על ידי המתלון כלפי נאשם 2 ואף חשש של נאשם 2 מפגיעה בילדיו הקטינים. בהקשר אחרון זה יש גם לציין את העובדה שבדיווח הראשוני למשטרה לא הוזכרו כלל תקיפה או ניסיון תקיפה מצידו של המתלון (ר' בפסקה 23 דלעיל), עובדה המדגישה אף היא את חוסר השחר של הטענה בדבר תקיפה-כביכול. מכל מקום ובכל מקרה, בנסיבות אישום 2 לא התעורר כל צורך מידי להשתמש בהתזה באמצעות מטף כיבוי אש כלפי אדם בגילו של המתלון, כאשר השימוש במטף אף היה בלתי סביר בעליל בנסיבות העניין.

57. נותרה אפוא סוגיית האיומים. בהקשר זה, הטענה המשפטית של ההגנה הינה כי העובדות הנטענות בכתב האישום אינן מגבשות את יסודות העבירה של איומים, כהגדרתה בהוראות חוק העונשין. כזכור, על פי הנתען באישום 2, הנאשמים איימו על המתלון ומר בן-ישראל בכך שצעקו לעברם שלא יתקרבו ודפקו על הדלת כאשר נאשם 2 אוחז במטף כיבוי האש (ר' בפסקה 3 דלעיל).

עובדות אלה הינן אכן גבוליות מבחינת הגדרת העבירה, בהתחשב בנסיבות העניין, אך הנקודה העיקרית כאן היא שמעדותו של המתלון לא עולה באופן ברור כי הוא אמנם אוים באירוע זה; וזאת להבדיל מגרסה נחרצת שלו אודות איומים שהושמעו כלפיו במהלך אירועים אחרים, שלא נכללו במסגרת עובדות כתב האישום.

58. לכך יש להוסיף את עדותו ההגונה של מר בן-ישראל, שאישר כי לא חש מאוים במהלך האירוע. אמנם המבחן המשפטי לאיומים הינו לעולם אובייקטיבי - כך שרגישותו או חוסנו הסובייקטיביים של

הקורבן אינם מעלים ואינם מורידים - אך עדיין יש בכך כדי לחזק את הספק העובדתי המתעורר בסוגיית האיומים. מספק זה כמובן שהנאשמים זכאים ליהנות ועל כן המסקנה היא כי דינם לזיכוי מעבירת האיומים.

ה. סוף דבר:

59. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני קובע כדלקמן:

אני מרשיע את נאשם 1 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש (לפי הוראות סעיף 380 לחוק העונשין) באישום 1; ומרשיע את נאשם 2 בעבירה של תקיפה סתם (לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין) באישום 2.

אני מזכה את שני הנאשמים מהעבירה של איומים (לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין) באישום 2.

ניתנה היום, יום רביעי כ"ד תשרי תשע"ז, 26 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.